

Borsodi L. László

BENNEM A POKOL

*„Körülvettek a halál kötelékei,
s az alvilág csapdái;
elmerültem a nyomorban és a félelemben.”
(Zsolt 116,3)*

*„már itt van itt van itt van itt
az idő a tohonya gyilkos”
(Petri György)*

először a talpam alatt éreztem
láttam ahogy a lábujjaim között felbugyog
nem tulajdonítottam jelentőséget neki
hiszen mással is megtörtént velem miért ne
egy nap ellepte mindkét lábfejemet
aztán egyre fennebb a bokámig ért
és hosszú hetek hónapok jöttek
kúszott felfelé a vádlimon a járásomat
lassította egyenetlenné tette mint e vers sorait
figyelmeztettek jó lenne irányt váltani
vagy jó lenne kilépni belőle haladéktalanul
de én inkább figyeltem az emelkedő szintre
minthogy visszakérdezzek válaszoljak
és újabb hosszú hónapok évek következtek
erre pontosan nem emlékszem hiszen a folyamatos
emelkedés mámore küzdelme minden energiámat
magára fordította szóval hosszú hónapok nem évek
igen hosszú évek múltán már a térdemen felül
sőt combközépig gázoltam benne hol szemembe
sütött a nap de nem ébredtem hol az éj gajdolt bennem
de nem tudtam nem hagytak aludni démonaim
a szívem zakatolása vagy az éhség de enni nem tudtam
szomjas voltam de nem tudtam inni és nem hagyott
az elhatározás se hogy holnap kilépek új nap új napsütés

tusolás borotválkozás fodrászat új frizura kiváló külső
de másnap ismét másnap minden előről pontosabban
másnap ugyanott folytatódott nem nem másként folyt
mert folyt már ágyékgig ért megbénítva minden kéjt
és újabb hosszú évek évtizedek áradtak de lehet
csak hónapok hetek napok nem tudom nem tudhatom
viszonylagossá vált az idő csak tegnapban csak mában
csak éjszakában csak nappalban mértem vagy mért
engem az idő a nem-is-tudom-minek-nevezzem létezés
már derékig ért már csak helyben jártam lélegzésem
ütemét figyeltem s néha még kinyújtottam a kezemet
kértem emberek segitsetek de egyesek a part felé hátráltak
mások röhögve hátat fordítottak futásnak eredtek és
voltak akik azt mondták fogj meg segitünk de csak akkor
ha te is magadon én persze azonnal megígértem
hogyne akarom akarom akarom akarom veletek egyedül
s bár éreztem már mellkasomig már nyakamig ér hogy
mindjárt a fülemig a szájamig hogy jaj hogy mi lesz
hogy lassan cserbenhagy májam gyomrom tudóm
láttam magam a tükörben szemem fénytelen arcom
borostás szakállam csapzott hajam elnőtt bőröm sárgás
és szívem egyre kiszámíthatatlanabbul ver hogy már hogy
mindjárt nemsokára hogy Isten istenek édesanyám édesapám
feleségem gyermekeim testvérem mind kiket szeretek
mi lesz veletek és mi lesz velem és mi lesz Istennel nélkülem
hogy --- és --- de --- nincs de és nincs út új szavakhoz
nem vezetnek egymáshoz sem a szavak csak az iszap van
csak a sár van csak a mocsár van csak a mély van
a mélység van a mélységből kiáltok hogy rám találj
ha akarsz és kihalássz magamnak s magadnak Uram

FÉLSZAVAK, TÖRMELEK

„törmeléket vízbe hányják”

(Ez 26,12)

Azt hittem, ha jól dolgozom, rendezett lesz a kert,
és egy rendezett kertben dolgozhatom tovább,
nem így, albérletben – penészből, félhomályban
évtizedekig, ahol ritka vendég a szenvedély,
s főbélróvá vált a sértődés, a fenyegető öregség.
Gyakran csak tesztek-veszek, eszelősen keresek,
máskor az ablakon óráig kinézek, várom, jöjjön.
De hiába érkezik, ha megjön is, mindig későn,
már elcsigázott vagyok, ide-oda botladozom.
Alig szól hozzám, félszavai összetörnek,
félek, a törmelékéből nem lesznek mondataim,
hogy csak az övé az idő, és nekem nem marad,
hogy megtaláljam az ajtót, mely innen kifelé nyílna.

BETŰZVE

Egyre beljebb, egyenletesen zuhanok,
lassan ki se látszom, meg sem ismernétek,
pedig szerettem volna a vendégetek lenni,
hogy együtt örüljünk. Vajon minek is?
Hiszen ti pompásan megvagytok nélkülem,
csak nem ismeritek be. Hasznos a látszat!
Fiatalságotok most még bírja az éveket,
nem kell kigombolni minden kabátot.
Most még nem tudhatjátok, mi vár rátok,
miért tanácsos kerülni a mellékutcákat,
milyen dideregni egyedül, hideg szobákban,
miért kell gondosan bezárni ajtót, ablakot.
Egyre beljebb, de nem találok semmit,
mit felhozhatnék, hogy megosszam veletek.

Egyenletes zuhanásom: emelet, emelet.
Legyetek szabadok! Én már az vagyok.
A halálomat hagyom rátok. Tessék!
Betűzzétek! Mint egy verset.

